

DZIENNIK USTAW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 19 września 1968 r.

Nr 35

TREŚĆ:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIA:

243 — Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 września 1968 r. w sprawie stosowania ustawy o ochronie przeciwpożarowej do podziemnych zakładów górniczych	405
244 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 sierpnia 1968 r. w sprawie tłumaczy przysięgłych	405
245 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 3 września 1968 r. w sprawie świadczeń leczniczych dla emerytów, rencistów i inwalidów oraz członków ich rodzin	407
246 — Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 sierpnia 1968 r. w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne	409

243

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 10 września 1968 r.

w sprawie stosowania ustawy o ochronie przeciwpożarowej do podziemnych zakładów górniczych.

Na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zakresie ochrony przeciwpożarowej podziemny zakład górniczy dzieli się na:

- 1) podziemne wyrobiska wraz ze znajdującymi się w nich urządzeniami i maszynami oraz obiekty, urządzenia i maszyny na powierzchni związane bezpośrednio z prowadzeniem ruchu w podziemnych wyrobiskach, to jest wieże szybowe, urządzenia wyciągowe, wentylatory, kompresory i budynki przyszybowe wraz ze znajdującymi się w nich zakładami przeróbczymi,
- 2) obiekty na powierzchni wraz z urządzeniami pomocniczymi i maszynami, takie jak warsztaty, magazyny, składy drzewne i węglowe, budynki administracyjne, socjalne, łaźnie.

§ 2. 1. Przepisy ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) stosuje się do podziemnych zakładów górniczych w zakresie

ochrony przeciwpożarowej obiektów, urządzeń i maszyn znajdujących się na powierzchni tych zakładów (§ 1 pkt 2).

2. Do obiektów podziemnych zakładów górniczych wymienionych w § 1 pkt 1 stosuje się w zakresie ochrony przeciwpożarowej przepisy wydane na podstawie art. 82 pkt 2 Prawa górniczego z dnia 6 maja 1953 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 23, poz. 113).

§ 3. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Prezesem Wyższego Urzędu Górniczego określają organizację służby przeciwpożarowej w podziemnych zakładach górniczych.

§ 4. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również odpowiednie zastosowanie w razie prowadzenia lub utrzymania w odkrywkowym zakładzie górniczym pomocniczych podziemnych wyrobisk górniczych.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

244

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 19 sierpnia 1968 r.

w sprawie tłumaczy przysięgłych.

Na podstawie art. 142 § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Tłumaczem przysięgłym języka obcego może być osoba, która:

- 1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw

cywilnych oraz praw publicznych i obywatelskich praw honorowych,

- 2) ukończyła 25 lat życia,
- 3) jest nieskazitelnego charakteru,
- 4) wykaże odpowiednią znajomość języka polskiego i języka obcego, dla którego ma być ustanowiona tłumaczem,
- 5) daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków tłumacza.

2. Osoba pozostająca w państwowej służbie cywilnej lub wojskowej oraz pracownik przedsiębiorstwa państwowego mogą być ustanowieni tłumaczami po uzyskaniu zezwolenia organu przełożonego.

§ 2. 1. Znajomość języka obcego powinna być wykazana:

- 1) dyplomem ukończenia odpowiednich dla tego języka wyższych studiów filologicznych lub wyższego studium języków obcych albo
- 2) dyplomem ukończenia szkoły wyższej lub świadectwem ukończenia liceum ogólnokształcącego, jeżeli język ten był w szkołach tych językiem wykładowym.

2. W wypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 2 kandydat na tłumacza powinien ponadto złożyć z wynikiem pomyślnym egzamin z umiejętności tłumaczenia tekstów z języka obcego na język polski i z języka polskiego na język obcy, ze szczególnym uwzględnieniem tekstów z dziedziny prawa.

3. Wykazanie znajomości języka obcego może nastąpić również przez złożenie z wynikiem pomyślnym egzaminu ze znajomości tego języka, w tym także z umiejętności tłumaczenia, o której mowa w ust. 2.

4. W wyjątkowych wypadkach znajomość języka obcego może być za zgodą Ministra Sprawiedliwości wykazana dyplomem lub świadectwem innym niż wymienione w ust. 1.

5. Przepisy ust. 1, 3 i 4 stosuje się odpowiednio do wykazania znajomości języka polskiego.

6. Sposób przeprowadzania egzaminów, o których mowa w ust. 2 i 3, określi Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

§ 3. Tłumacza przysięgłego ustanawia prezes sądu wojewódzkiego, który wyznacza również siedzibę tłumacza.

§ 4. Tłumaczy ustanawia się dla poszczególnych języków w liczbie uzasadnionej rzeczywistymi potrzebami.

§ 5. Ustanowienie tłumacza przysięgłego następuje na podstawie podania złożonego prezesowi sądu wojewódzkiego, w którego okręgu znajdować się będzie siedziba tłumacza.

§ 6. 1. Tłumacz przysięgły przed przystąpieniem do pełnienia swych czynności składa wobec prezesa sądu wojewódzkiego przyrzeczenie według następującej roty:

„Świadomy znaczenia mych słów i odpowiedzialności przed prawem przyrzekam uroczyście, że powierzone mi obowiązki tłumacza wykonywać będę z całą sumiennością i bezstronnością”.

2. Prezes sądu wojewódzkiego zaświadcza złożenie przyrzeczenia na piśmie ustanawiającym tłumacza oraz w karcie wykazu tłumaczy.

3. Tłumacz przysięgły po złożeniu przyrzeczenia składa wzór swego podpisu oraz odcisk swojej pieczęci na założonej dla niego karcie wykazu tłumaczy (§ 20 ust. 1).

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w razie zmiany wzoru podpisu lub pieczęci tłumacza.

§ 7. Tłumacz przysięgły uprawniony jest do:

- 1) sporządzania zaświadczonych tłumaczeń na język polski z języka, dla którego został ustanowiony, oraz na ten język z języka polskiego, a także do sprawdzania i zaświadczenia tłumaczeń z tego zakresu sporządzonych przez inne osoby,
- 2) sporządzania zaświadczonych odpisów pism w języku, dla którego został ustanowiony, a także do sprawdzania i zaświadczenia odpisów pism z tego zakresu, sporządzonych przez inne osoby,
- 3) dokonywania tłumaczeń ustnych,
- 4) używania tytułu tłumacza przysięgłego z oznaczeniem języka, dla którego został ustanowiony.

§ 8. 1. Tłumaczowi przysięgłemu nie wolno bez ważnych przyczyn odmówić wykonania czynności określonych w § 7 pkt 1 i 2.

2. Jeżeli żądającym dokonania czynności wymienionych w ust. 1 jest sąd albo organ prowadzący śledztwo lub dochodzenie, odmowa dokonania czynności może nastąpić tylko w wypadkach określonych w przepisach regulujących postępowanie przed tymi organami.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do czynności wymienionej w § 7 pkt 3.

§ 9. 1. Przy zaświadczaniu tłumaczeń oraz zaświadczaniu odpisów pism sporządzonych w języku obcym, tłumacz przysięgły używa pieczęci.

2. Pieczęcie tłumacza przysięgłego o średnicy 36 mm do tuszu, a 30 mm do laku powinny zawierać napis:

Tłumacz przysięgły
(imię i nazwisko)

w
(siedziba)

3. Tłumacz przysięgły, mający tytuł lub stopień naukowy albo tytuł magistra bądź równorzędny, może go wymienić w pieczęci przed imieniem i nazwiskiem w formie powszechnie przyjętego skrótu.

§ 10. 1. Tłumacz przysięgły zamawia pieczęć w Mennicy Państwowej za pośrednictwem właściwego prezesa sądu wojewódzkiego, który przesyła zamówienie przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

2. Przy zamawianiu pieczęci tłumacz przysięgły powinien wyjaśnić powody zamówienia i zwrócić dotychczas używaną pieczęć, jeżeli ją już posiadał.

3. Koszty nabycia pieczęci ponosi tłumacz.

§ 11. Tłumacz przysięgły pobiera od osoby żądającej wykonania czynności wynagrodzenie w wysokości odpowiadającej obowiązującym stawkom taryfowym.

§ 12. 1. Tłumacz przysięgły powinien prowadzić repertorium wszystkich czynności wymienionych w § 7 pkt 1 i 2.

2. Repertorium powinno być oprawione i zawierać ponumerowane karty, których liczbę poświadczają właściwy prezes sądu wojewódzkiego. Numerację pozycji repertorium prowadzi się dla każdego roku kalendarzowego.

§ 13. 1. Na wszystkich zaświadczonych tłumaczeniach oraz zaświadczonych odpisach pism sporządzonych w języku obcym, które wydaje tłumacz przysięgły (§ 7 pkt 1 i 2), powinna być wymieniona pozycja, pod którą tłumaczenie lub odpis pisma sporządzonego w języku obcym zapisane są w

repertorium, oraz podana wysokość pobranego wynagrodzenia. Ponadto na sporządzonych tłumaczeniach i odpisach pism należy stwierdzić, czy sporządzono je z oryginału, czy też z tłumaczenia lub odpisu, a w ostatnim wypadku, czy tłumaczenie lub odpis jest zaświadczony i przez kogo.

2. Jeżeli pismo, które zostało przetłumaczone lub którego odpis sporządzono, zawiera cechy nasuwające wątpliwości co do rzeczywistej jego treści (np. zawiera ślady przeróbek), należy uczynić o tym wzmiankę na tłumaczeniu lub odpisie pisma, które wydaje tłumacz przysięgły.

3. Przy podpisie swym tłumacz powinien zaznaczyć, dla jakiego języka ustanowiony jest tłumaczem.

§ 14. 1. Tłumacz przysięgły obowiązany jest zawiadomić niezwłocznie prezesa sądu wojewódzkiego:

- 1) o każdej zmianie adresu swego biura w obrębie wyznaczonej mu siedziby,
- 2) o zamierzonej przerwie w wykonywaniu funkcji przez okres dłuższy niż 3 miesiące,
- 3) o zmianie wzoru podpisu lub pieczęci.

2. Jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, zaistnieją w czasie wykonywania przez tłumacza przysięgłego czynności zleconej mu przez organ wymieniony w § 8 ust. 2, tłumacz obowiązany jest zawiadomić o tych okolicznościach także ten organ. Dotyczy to również przerwy w wykonywaniu funkcji przez okres krótszy niż 3 miesiące, jeżeli przerwa ta mogłaby wpłynąć na bieg postępowania przed tym organem.

§ 15. 1. Prezes sądu wojewódzkiego zwalnia tłumacza przysięgłego z funkcji tłumacza:

- 1) na jego prośbę,
- 2) w razie utraty przez tłumacza warunków określonych w § 1 albo w razie ujawnienia, że tłumacz w chwili ustanowienia go nie odpowiadał tym warunkom i nadal im nie odpowiada.

2. Prezes sądu wojewódzkiego może zwolnić tłumacza przysięgłego z funkcji tłumacza z ważnych przyczyn, a w szczególności, gdy tłumacz nienależycie wykonuje swoje obowiązki.

3. O okolicznościach mogących uzasadnić zwolnienie tłumacza przysięgłego zawiadamia się właściwego prezesa sądu wojewódzkiego.

4. W wypadkach określonych w ust. 1 pkt 2 i ust. 2 prezes sądu wojewódzkiego po sprawdzeniu okoliczności mogących uzasadniać zwolnienie tłumacza przysięgłego, a przed podjęciem decyzji o jego zwolnieniu, powinien wezwać i wysłuchać tłumacza, jeżeli ten się stawi.

§ 16. Po zwolnieniu z funkcji tłumacz przysięgły powinien wydać pieczęć i repertorium prezesowi sądu wojewódzkiego. W razie śmierci tłumacza obowiązek ten ciąży na jego spadkobiercach.

§ 17. Prezes sądu wojewódzkiego sprawuje nadzór nad tłumaczami przysięgłymi, mającymi siedziby w okręgu sądu wojewódzkiego.

§ 18. Prezes sądu wojewódzkiego lub delegowany przez niego pracownik sądu powinien przeprowadzać co najmniej raz w roku kontrolę działalności tłumacza przysięgłego. O przeprowadzonej kontroli czyni się wzmiankę w repertorium.

§ 19. Prezes sądu wojewódzkiego i delegowany przez niego pracownik sądowy mają prawo:

- 1) kontrolowania jakości tłumaczeń przy pomocy znawców języka,
- 2) wglądu do akt i ksiąg tłumacza,
- 3) żądania wyjaśnień od tłumacza w sprawach dotyczących pełnionej przez niego funkcji.

§ 20. 1. Prezes sądu wojewódzkiego prowadzi wykazy tłumaczy przysięgłych na kartach założonych dla każdego tłumacza. Karty powinny być prowadzone bieżąco i wszelkie zmiany odnotowane niezwłocznie po dojeździe do wiadomości prezesa sądu.

2. W razie zwolnienia tłumacza przysięgłego z funkcji tłumacza lub w razie śmierci tłumacza prezes sądu wojewódzkiego usuwa jego kartę z wykazu tłumaczy.

§ 21. Prezes sądu wojewódzkiego zawiadamia prezesów sądów powiatowych o dokonanych w wykazach tłumaczy wpisach dotyczących ustanawiania i zwalniania tłumaczy oraz o zmianie przez nich miejsca zamieszkania.

§ 22. 1. Wzory repertorium i wykazów tłumaczy określi zarządzenie Ministra Sprawiedliwości.

2. Do czasu wydania zarządzenia wymienionego w ust. 1 stosuje się wzory dotychczasowe.

§ 23. Tłumacze przysięgli, ustanowieni na podstawie przepisów dotychczasowych, stają się tłumaczami przysięgłymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

§ 24. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 grudnia 1953 r. w sprawie tłumaczy przysięgłych (Dz. U. Nr 51, poz. 256).

§ 25. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: w z. F. Rusek

245

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 3 września 1968 r.

w sprawie świadczeń leczniczych dla emerytów, rencistów i inwalidów oraz członków ich rodzin.

Na podstawie art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), art. 27 ust. 6 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wo-

jennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11), art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299) oraz art. 31